

φέρει αυτόν! Είμαι δι' αυτόν ως πολύτεμον κόσμημα, κεκλεισμένον ἐν θήκῃ, ὅπερ φυλάσσει μετὰ φιλοστοργίας.

— Ὁ θεός μου σὰς ἀγαπᾷ, κύρια· θλίβεται ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἀπομακρυνθῇ ὑμῶν. Εἴθε τόσο ὠραία, ὥστε φοβεῖται μὴ τῷ ἀρπάσῃ τὸν θησαυρὸν του. Θέλει νὰ σὰς κρύπτῃ ἐν τῷ σκότει, διότι εἰς τὸν ἥλιον θὰ ἐσκιάζετε ὅλας τὰς ἄλλας κυρίας.

— Δηλαδή με ζηλοτυπεῖ ὁ κόμης Λύρηλιανός, τοῦτο ὀνομαζεῖς ἀγάπῃ; ἤρωτησεν ἡ Ἀρτεμις.

— Γνωρίζω, ἀπάντησε τεταραγμένος ὁ νεανίας, ὅτι ὁ θεός μου ἔχει χαρακτηρὰ βίαιον καὶ εὐερέθιστον· γνωρίζω ὅτι ἔχει σιδηρᾶν θέλησιν, ἀλλὰ καὶ ἀγαπᾷ, κυρία.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ κόμησσα, ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ δὲν με ἀγαπᾷ διὰ τοῦ ἀγνοῦ καὶ εἰλικρινοῦς ἔρωτος, τὸν ὅποιον ὄνειροπόλησεν. Ὅπως δὴποτε εἰξουρέ το. Διδιέ, ὅτι προτιμῶ τὸ μῖσος ἀπὸ τῆς ἐγωϊστικῆς ἀγάπης του καὶ ποθῶ τὴν ἀδιαφορίαν του.

— Ἀφοῦ εἴθε ἐπεικῆς δι' ὅλους, διατί νὰ μὴ εἴσθε δι' αὐτόν;

— Ἄν εἴξευρες, φίλε μου, πόσα δάκρυα με ἔκαμε νὰ χύσω.

— Ἦγνόουν ὅτι ἐκλαύσατε ποτέ, κυρία· οἱ ὀφθαλμοί σας μοὶ φαίνονται πλασθέντες μόνον διὰ νὰ θέλωσιν, ὅπως τὸ στόμα σας διὰ νὰ μειδιᾷ.

— Ἐκλαύσα, διότι ἐπρόκειτο περὶ σοῦ, Διδιέ!

— Περὶ ἐμοῦ! εἶπεν ὁ τραυματίας ἀτενίζων ἐκπληκτος τὴν κόμησσαν.

— Ὁ θεός σου ἐζήτηε νὰ σὲ ἐξευτελίῃ εἰς τὸν πύργον τοῦτον, ὅστις φέρει τὸ ὄνομά σου. Σὲ στερεῖ παντὸς μέσου καὶ αὐτῶν τῶν χρημάτων καὶ δὲν προαπονεῖσαι, Διδιέ. Ἄ! νομίζεις ὅτι δὲν θλίβομαι διὰ τοῦτο! Ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι ἐσπέραν τινὰ ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ ἠθέλησε νὰ σὲ ἐξαναγκάσῃ νὰ ζητήσης ταπεινῶς συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀρχιτρικλινον Βιρναέ, ὅστις σὲ προσέβαλε καὶ τὸν ὅποιον ἐξήπλωσες ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ τῶν ρωμάλίων χειρῶν σου, παρὰ τὴν ἀθλητικὴν αὐτοῦ ἰσχύν; Ἀνέλαβα τότε ἐν ἀγανακτῆσει τὴν ὑπεράσπισίν σου καὶ ἠσχύνθη ὁ κόμης Ἀύρηλιανός.

— Τὸ ἐνθυμούμαι, ἀπάντησεν ὁ τραυματίας· ἔκτοτε δὲ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βασιζέσθε ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ τῆς ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεώς μου.

— Λοιπὸν! ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, Διδιέ, ὁ θεός σου, ὠθούμενος ὑπὸ ζηλοτύπου δαίμονος, με κατεδίωκε διὰ τῆς δυσπιστίας καὶ τῆς ὀργῆς του. Με κατηγορεῖ διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀδυναμίαν μου καὶ λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἐλαφρὰν τὴν κεφαλὴν. Τὸ διὰ σὲ αἰσθημά μου εἶναι ἐγκλημα.

— Κυρία Ἀρτεμις, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Διδιέ, δὲν θέλω νὰ εἶμαι αἰτία διαμάχης μετὰ ὑμῶν καὶ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ. Θὰ φύγω ἐκ τοῦ πύργου. Πῶς ὁ θεός μου τολμᾷ νὰ προσβάλῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν

τιμὴν τῆς γυναίκος, ἣτις φέρει τὸ ὄνομά του; Ἀλλὰ μήπως ἀπκτάσθε, κυρία; Εἴσθε βεβαία; . . .

Ἡ κόμησσα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν κατανεύουσα.

— Τὸν οἰκτεῖρω, εἶπεν ὁ Διδιέ μετὰ θλιβεροῦ ὕφους.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μᾶλλον ἀξίος οἴκτου, ἐπιθύρυσεν ἡ Ἀρτεμις διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης. Ὁχι, ἐγὼ εἶμαι ἀξία οἴκτου, διότι ὑποφέρω διττῶς ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ καὶ τῇ καρδίᾳ μου. Ὁ κόμης Ἀύρηλιανός δὲν εἶναι ζηλότυπος χειμερικός· αἱ ὑπόνοιαι του δὲν εἶναι ὅλως ἀβάσιμοι. . .

— Τί ἐννοεῖτε, κυρία;

Ἡ Ἀρτεμις ἐστρέφεν ἐνῶς τὸ πρόσωπόν της ἠρυθρία, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν καὶ τὸ στήθος της ἔπαλλεν ἀγωνιωδῶς.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ, προσέθηκε, ἠπατήθη διὰ τὸν ἀνεψιὸν του, ἀλλὰ δὲν ἠπατήθη διὰ τὴν σύζυγόν του.

Ὁ Διδιέ ὠχρός, τεταραγμένος, κατὰπληκτος ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτος ἐκείνης ἐξομολογήσεως ἀνηγέρθη, καὶ ἤρπασε τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης.

— Σιωπήσατε! σιωπήσατε! ἀνεκράξεν ἰκετευτικῶς.

[Ἐπειτα συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν νύκτα ταύτην διήλθεν ἐν μοναξίᾳ καὶ σχεδὸν ἄγρυπνος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

Τὴν ἐπομένῃν πρωτῶν, ὅταν ἀποπερατώσασα ἤδη τὸν καλλωπισμὸν της ἡ Λιουδμήλα, καὶ ὡς νὰ μὴ συνέβη τι, με ἤρεμον καὶ διαυγῆς μειδιάμα εἰσῆλθε παρὰ τῷ συζύγῳ της, οὗτος ἐδέχθη αὐτὴν ψυχρῶς, ξηρῶς με κατηφῆς τὸ πρόσωπον καὶ προδήλως προσβεβλημένος.

Ἐκείνη προσέβλεψεν αὐτὸν δι' ἐρωτηματικῶν καὶ ἐλαφρῶς ἐκπλήκτου βλέμματος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μάθω, ἤρξατο πρῶτος ὁ Βελτίστσεφ διὰ βραγχώδους καὶ ἀτόνου φωνῆς. Τί σημαίνει ἡ χθεσινὴ διαγωγή σας;

— Ποῖα διαγωγή; ἐπηρώτησεν αὐτὴ, ἔτοιμος ἤδη ν' ἀντεπεξέλθῃ.

— Νὰ κλεισθῆτε τόσον καλὰ εἰς τὸν κοιτῶνά σας, ἐπέξηγησεν ὁ Πλάτων.

— Ἀπλῶστατα· διότι ἤμην πολὺ κουρασμένη· ἀναστῶσα τοὺς ὤμους ἀπῆντησεν αὐτὴ μετὰ ραθύμου μορφασμοῦ.

— Καὶ ὁ περιπατός σας διήρκεσε μέχρι μεσονυκτίου;

— Μάλιστα!

— Καὶ νομίζετε ὅτι εἶμαι τόσον μωρός, ὥστε νὰ σὰς πιστεύσω;

— Μήπως ἐγὼ σὰς ἀναγκάζω νὰ πιστεύσετε;

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους . . . ἐπὶ τέλους, ἐγὼ, ὡς σύζυγος, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ λογαριασμὸν τῶν πράξεών σας.

— Καὶ δὲν ἀπαιτεῖτε; ἐγέλασεν ἡ Λιουδμήλα, μήπως ἐγὼ σὰς ἐμποδίζω;

— Ἐπιτρέψατε λοιπὸν νὰ μάθω ποῦ εἴσθε;

— Μὴ . . . Πῶς νὰ σὰς εἰπῶ; ! Εἰς διάφορα μέρη.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπάντησις. Λιουδμήλα Σεργέεβνα! μετὰ πικρίας ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίστσεφ, νομίζω ὅτι δὲν σὰς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ με περιπαίξετε!

— Θεέ μου! ἀλλὰ μήπως ἐγὼ σὰς περιπαίζω; !

— Λάβετε λοιπὸν τὸν κόπον νὰ ἀπαντήσετε τιμίως καὶ εἰλικρινῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου! Εἴσθε μετὰ τοῦ Βιάζμινοφ;

— Ναί, μετὰ τοῦ Βιάζμινοφ.

— Καὶ ποῦ συννητήθητε;

— Εἰς τὴν ἔπαυλίν του.

— Πῶς εἰς τὴν ἔπαυλίν του; Τί σημαίνει τοῦτο;

— Τί σημαίνει; Εἰς τὴν ἔπαυλίν του. Εἴσθε λοιπὸν πλησίον του; μετὰ φρίκης δὲ καὶ σχεδὸν ἀσθμαίνων ἐκ ζηλοτυπίας ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς θέσεώς του ὁ Βελτίστσεφ.

— Μάλιστα, πλησίον του, ἐπεβεβαίωσεν ἡ Λιουδμήλα, ἡσύχως καὶ εὐθέως θεωροῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τοῦ καθαροῦ ὡς ὁ κρύσταλλος καὶ ὡς ὁ κρύσταλλος ψυχροῦ βλέμματός της. Ἐκεῖ ὑπῆρχε κατ' εὐθείαν, προσέθετο αὐτὴ ἐπεξηγοῦσα.

— Θεέ μου! Αὐτὸ μὰς ἔλειπεν ἀκόμα! Καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ κροτῶν τὰς παλάμας ἐρρίφθη ὁ Βελτίστσεφ ἐπὶ ἐδράνου.

— Μὰ δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, διὰ τί κάμνετε ἔτσι; ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους εἶπεν ἡ Λιουδμήλα. Τί τὸ ἄστοπον βλέπετε εἰς τὴν πράξιν μου αὐτὴν, ἂν ἐγὼ, γυνὴ ὑπανδρευμένη καὶ ἀνεξάρτητος, διαβαίνουσα τυχαίως ἐκ τῆς οἰκίας ἐνὸς καλοῦ γνωρίμου σας, ἡλικιωμένου ἀνθρώπου, ἐμβῆκα νὰ τὸν ἰδῶ; Μήπως εἰς τοῦτο ἐμπορεῖ ποτὲ νὰ με ἐνοχοποιήσῃ κανεὶς; Δόξα τῷ Θεῷ δὲν εἰμεθα τοῦ δρόμου ἀνθρώποι! . . . Πρὸ τόσοσ ἤδη καιροῦ με εἶχε προσκαλέσει νὰ ἰδῶ τὸ θερμοκῆπιόν του, διέβαινον πλησίον, ἐνθυμήθη τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐμβῆκα. Τί ἐγκλημα εὐρίσκετε εἰς τοῦτο;

— Καὶ ἐκαμαρῶνετε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τὰ ποτὰ του; μετὰ πικρῶς εἰρωνείας ἐμειδιάσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὁχι βέβαια, ἀλλ' ἐπιόμεν τέτι, ἔπειτα ἐδειπνήσαμεν, ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς ἐκοινοποίησεν ἡ Λιουδμήλα ἀκολουθῶς ὁ Βιάζμινοφ με συνάδευσεν ἕως ἐδῶ ἰδοῦ ὅλη ἡ λογοδοσία μου, τὴν ὁποίαν ἐπεθυμεῖτε τόσον πολὺ.

— Καὶ οὐδὲν ἄστοπον εὐρίσκετε εἰς αὐτό;

— Ἐγὼ εἶπον πλέον τὴν γνώμην μου καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιμείνω εἰς αὐτὴν.

— 'Αλλ' οὕτω πως μόνον αἱ ἐρωμέναι φέρονται.

— Καὶ οἱ καλοὶ φίλοι, προσέθετο ἡ Λιουδμήλα.

— Λιουδμήλα! φθάνουν πλέον τὰ βάρσανα! πάσχων προφανῶς, ἐκ ψυχῆς ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίστσεφ, σπασμωδικῶς συλλαμβάνων καὶ σειῶν τὴν χεῖρά της· πρέπει νὰ ἐνοήσης, ἐπὶ τέλους ὅτι σὲ ἀγαπῶ!

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, φίλε μου.

— 'Αλλὰ σὺ μὲ παιδεύεις!.. Τοῦτο εἶνε ἀνυπόφορον!

— Μόνος σου θέλεις καὶ παιδεύεσαι, Κύριος οἶδε διατί!

— Πῶς!.. Θέλεις λοιπὸν νὰ εἶμαι ἡσυχος εἰς ὅλα αὐτά;

— Φρονῶ, ὄχι διαφορετικά.

— Καὶ νὰ περιπατῶ λοιπὸν στολισμένος μὲ...

— Πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη δὲν τὰ φέρεις, διφορούμενως ἐμειδιάσεν ἡ Λιουδμήλα.

— «Πρὸς τὸ παρὸν»!.. Καλὴ παρηγορία!..

— Εἰς τὸ μέλλον ὅμως...

— Εἰς τὸ μέλλον, φίλε μου, ὅπως λέγουν, εἶνε εἰς τοῦ θεοῦ τὸ χεράκι. 'Αλλ' ὅμως τολμῶ νὰ ἐλπίζω, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἰδῆς ἐπάνω σου τὸ κόσμημα τοῦτο· ἐναποθέσου εἰς ἐμὲ καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σὲ κατασιχῶν σοβαρῶς εἰς τὰ ὄμματα τῆς κοινωνίας· τοῦτο ποσῶς δὲν περιλαμβάνεται εἰς τοὺς ὑπολογισμούς σου.

— 'Αλλ' εἰπέ μου, πρὸς Θεοῦ, τί σὲ ἐλκύει πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; ἀλγεινῶς ἀλλ' ἡσυχώτερον ἤδη ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Τίποτε ἀπολύτως σοβαρὸν! μετ' ἀγαθότητος ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα· ἔτσι, χάριν παιδείας... Εἶμαι, βλέπεις φυσικὰ φιλάρεσκος· καὶ ἐπὶ τέλους, στενοχωροῦμαι ἐδῶ εἰς τὴν ἀνυπόφορον αὐτὴν ἐξοχήν. 'Εγὼ θέλω νὰ ζήσω! Μ' ἐνοεῖτε; νὰ ζήσω, νὰ ζήσω, θέλω!..

— Νὰ ζήσετε! πικρῶς ἐπανέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ σειῶν τὴν κεφαλὴν του. Τοῦτο θὰ σ' ἐδικαίου, ἂν ἦτο γυνὴ φλογερῶν παθῶν· ἀλλὰ σὺ εἶσαι πάγος! εἰς σὲ ὅλα αὐτὰ εἶνε περιττά! Σὺ οὐδεμίαν τούτου ἔχεις ἀνάγκην! Διατί λοιπὸν φέρεσαι οὕτω;

— 'Απὸ περιέργειαν, ὑψοῦσα τὸν ὄμων ἐμειδιάσεν ἡ Λιουδμήλα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα κρύψῃ πικρὸν καταρεῦσαν δάκρυ, ὅπερ προυκάλεσεν ἡ ἄτρωτος καὶ λιθίνη αὐτὴ γυνή. Ἦδη ζωηρῶς ἀνεμνήσθη τὸν σκαιὸν ἐκεῖνον, ἀλλ' εὐστοχον χαρακτηρισμόν, τὸν ὅποιον εἶχε κάμει ἡ Ὀλγα Ρομάνοβνα συγκρίνασα τὴν θυγατέρα της πρὸς ἀπληστον γαλῆν, ἦτις, καίτοι κεκορσεμένη, οὐχ ἦσσαν ὅμως ἐγγίξει καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγγεῖφ γάλα, ἐξ ἀπλῆς ἀνων πλεονεξίας. «Ναί, εἶνε σκαιὸς καὶ μυνικός, ἀλλὰ πιστότατος χαρακτηρισμός!» μὲ πόνον ψυχῆς διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ περὶ τῆς συζύγου του.

Ἦτο αὕτη πράγματι ἄτρωτος. Ἄν ἔκαμνεν εἰς αὐτὴν θεελλῶδεις σκηνάς, ἢ θύελλα αὐτὸν καὶ μόνον ἔβλαπτε, καὶ

ὡς ἐπὶ γρανιτώδους βράχου, ἐθραύετο ἡ ὀρμή του ἐπὶ τῆς ἀταραχῆς ἀπαθείας τῆς Λιουδμήλας. Ἄν ἐδείκνυε κατῆφειαν καὶ ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας δὲν ὠμίλει πρὸς αὐτὴν οὔτε λέξιν, αὕτη, ὡς μὴ παρατηροῦσα τοῦτο, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐδίδε προσοχὴν εἰς πᾶν ὅ,τι ἐτελεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ του. Ἄν ἠπειλῆ αὐτὴν, ἐκείνη ἐγέλα διὰ τὴν ἀπειλήν του. Τῇ ἐπενθύνιζε τὰ συζυγικὰ δικαίωμάτα του, ἡ Λιουδμήλα ἀντεπεξήρχετο, προβάλλουσα τὰ ἑαυτῆς ἀρχῆθεν ὀρισθέντα, καὶ ἄτινα παρεδέχθη οὕτως πρὸ τοῦ γάμου ἔτι. Ἐνὶ λόγῳ, ὁ Βελτίστσεφ ἠσθάνετο τὴν πλήρη ἠθικὴν ἀδυναμίαν του ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἠγάπα τὸ σῶμα καὶ ἐμίσει τὴν ψυχὴν της. Ἄλλ' ὅταν πρὸς στιγμὴν κατεπραῦνετο τὸ αἶσθημα τοῦτο, ὅταν κατηναζέτο ἡ ζηλοτυπία του καὶ καθίστατο ἡμερος, ἡ Λιουδμήλα ὡσαύτως καθίστατο καὶ ἠπία καὶ εὐμενῆς καὶ εἰς τὴν θωπιάν ἐκείνου ἀνταπεκρίνετο διὰ θωπιείας. Δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ μόνον ν' ἀναμιγνύηται εἰς τὸν κύκλον τῆς ἰδιορρυθμίου αὐτῆς ἐλευθερίας καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατέσχιζε διὰ τῶν ὡς τῆς γαλῆς ὀνύχων της τὴν φιλαυτίαν του, ἀλλὰ μόλις οὗτος καθίστατο ὑπήκοος καὶ ἡμερος, ἡ ἀβρὰ γαλοειδῆς παλάμη ἦτο πρόθυμος νὰ τὸν χαδεύσῃ τρυφερῶς.

— Θεέ μου! δύναμαι ἀκόμη νὰ ἦμαι εὐτυχῆς! μετὰ θλίψεως καὶ ἐκ ψυχῆς ἐστέναξέ ποτε ὁ Βελτίστσεφ ἐν στιγμῇ παρομοίας γαλῆνης.

— Δύνασαι, ἀγαπητέ μου! ἐπεκύρωσεν αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα· πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται μόνον ὀλιγωτέρα ζηλοτυπία καὶ περισσοτέρα πρὸς τὴν σύζυγόν σου πίστις.

'Αλλ' ὁ ἄπιστος οὗτος Θωμάς περιώριστη μόνον νὰ μειδιάσῃ ἀλγεινῶς εἰς τὴν μεγάλῃν ταύτην φράσιν της.

* *

'Αλλ' ὅμως καὶ αἱ σπάνιαι αὐταὶ στιγμαὶ τῆς γαλῆνης, ἐδηλητηριαζόντο ὑπὸ ἐτέρας θρασείας καὶ ἀνησυχητικῆς σκέψεως. Ἀνεμιμνήσκετο τότε ὁ Πλάτων, ὅτι ἡ Εἰρήνη, διαμένουσα ἐν Ἑλβετία, ἀγνοεῖ ἔτι περὶ τοῦ γάμου του, καὶ νομίζει πάντοτε ὅτι ταχέως οὗτος θὰ μεταβῆ ἐκεῖ. Ἐθασάνιζεν αὐτὸν ἡ σκέψις περὶ τοῦ πῶς θὰ προσενηχθῆ πρὸς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο γεγονός. Καὶ ἦτο τοῦτο ζήτημα ἀρκούντως ἀνησυχητικὸν καὶ χαρακτηρὸς σοβαροῦ, ζήτημα, ὅπερ ἐτάρασεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ἔτι στιγμῆς τοῦ γάμου του. Ἄλλ' οὗτος διψῶν τότε πρὸ παντός ἠθικῆς ἀναπαύσεως, ἀπέδιωκε τὸ ταραχῶδες φάσμα καὶ ἀποκοιμίζων ἑαυτόν, ἤλπιζεν, ὅτι δι' ἐπίδειξιν ὑπεκφυγῶν θὰ κατορθώσῃ νὰ δικαιωθῆ ἐνώπιον αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο, ἔπρεπεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ διατηρήσῃ ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ πῶς νὰ τῇ γράψῃ, πῶς νὰ ἐνοχλῆ αὐτὴν δι' ὑποσχέσεων περὶ τῆς μεταβάσεώς του καὶ ἐλπίδων περὶ μακροχρονίου συμβιώσεως, μακρὰν τῆς πατρίδος, ἀφοῦ ἡ κυριώτερα πράξις τοῦ νέου βίου του εἶχεν

ἤδη συντελεσθῆ; Νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτῇ τὴν πράξιν ταύτην δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα καὶ μάλιστα κατόπιν τῶν ἠκίστα ἐκείνων κολακευτικῶν ἐπιθέτων δι' ὧν, μικρὸν ἔτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κ. Βελτίστσεφ ἐστόλισε τὴν Λιουδμήλαν· — καὶ αἴφνης αὐτὸ τοῦτο «τὸ βδελυρὸν καὶ ἐλεεινὸν πλάσμα» κατέστη νόμιμος σύζυγός του! Πολὺ καλὰ ἠσθάνετο τὸ δυσάρεστον τῆς θέσεώς του ἀπέναντι τῆς Εἰρήνης καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠθέλε νὰ τῇ γράψῃ περὶ τοῦ γάμου, ἐλπίζων, ὅτι ἡ προσωπικὴ ἐξήγησις, ἡ δύναμις τοῦ λόγου, τοῦ βλέμματος, τοῦ προσπεποιημένου αἰσθήματος θὰ συντελέσωσι πλεῖστον ἢ ἡ εὐγλωττοτέρα ἐπιστολή.

Ἐν στιγμαῖς γαλῆνης ἐφανέρωσέ ποτε οὗτος πρὸς τὴν Λιουδμήλαν τὴν δύσκολον θέσιν του. Ἐκεῖνη ἐγίνωσκε περὶ τῆς ἀλληλογραφίας των, καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τοσοῦτον σοβαρὰν ἐποψίν τὸ ζήτημα, ὥστε ἐπέστησεν ἐπ' αὐτοῦ ἄπασαν τὴν προσοχήν της.

— Νομίζω, εἶπεν αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα, ὅτι, πράγματι, ἡ ἀλληλογραφία σας πρέπει νὰ διακοπῆ πρὸς τὸ παρὸν· πᾶσα ἐπιστολή σου θὰ τῇ παρέχει ἀνεφίκτους ἐλπίδας. Καλλίτερον εἶνε νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃς ἀπ' εὐθείας, ὅτι ἐνυμφεύθης...

— Ἀδύνατον! θερμῶς καὶ μετ' ἀποφάσεως διέκοψεν αὐτὴν ὁ Πλάτων· ἀδύνατον!.. Σὺ δὲν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα· εἶνε ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ ἐκεῖ ἕνα σωρὸ ἀνοησίας!.. Δὲν πρέπει νὰ πικρανθῆ διὰ μιᾶς Ἐγὼ ἀπεφάσισα καλλίτερον νὰ διαθέσω τὰ πράγματα κάπως μετὰ περισκέψεως καὶ λεπτότητος ὅταν συναντηθῶμεν· τότε ἴσως κατορθώσω νὰ καταπέσω αὐτὴν· ἐξασκῶ, βλέπεις, μεγάλην ἐπ' αὐτῆς ἐπιροήν.

— Τότε ἀκόμη περισσώτερον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν. Τοῦτο χειροτερεῖ τὸ δυσάρεστον τῆς θέσεώς σου. Ἄλλὰ εἶμαι τῆς ιδέας νὰ τῆς γράψῃς κατ' εὐθείαν πᾶν ὅ,τι συνέβη.

— Ἀδύνατον, ἐπανέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, τί φοβεῖσαι; εἶπεν ἡ Λιουδμήλα ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους.

— Τὰς ἀνοησίας—τὰς ἀνοησίας, ἰδοὺ τί φοβοῦμαι!

— Ἀλλὰ καὶ ἂν κάμη τοιαύτας, θὰ τὰς κάμη ἐκεῖ μακρὰν, ἐπὶ τέλους, τί ἐίδους ἀνοησίαί θὰ ἦνε;

— Πολλαὶ καὶ διάφοροι! Εἶνε γυνὴ ζηλότυπος, ὀξύθυμος ἐνίοτε, μάλιστα ἀπρόσεκτος· εἰμπορεῖ ἐξάφνα νὰ τῆς ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ μ' ἐκδικηθῇ.

— Εἰς τί; μετὰ τίνος περιφρονήσεως ἐμειδιάσεν ἡ Λιουδμήλα· λέγεις νὰ σκεφθῆ νὰ ἀποκαλύψῃ... τὰ περὶ τοῦ συζύγου της;

— Καὶ τί παραδοξὸν! μετὰ μερίμνης ὑπέλαβε σύνοφρος ὁ Βελτίστσεφ. Καὶ τοῦτο τὸ κάμνει!

— Δὲν βαρύνεσαι! ἐγέλασεν αὕτη διὰ τοῦ καθησυχαστικωτέρου τρόπου. Καὶ τοῦτο εἶνε ὡς νὰ θέτῃ τὴν κεφαλὴν της

ὕπὸ τὸν πέλεκυν. Καὶ ἐπὶ τέλους, ποῦ εἶνε αἱ ἀποδείξεις;

— Πῶς, ποῦ εἶνε; ! Καὶ τὰ γράμματα τῆς; Αὐτὴ εἰς πᾶσαν ἐπιστολὴν τῆς εὐκρινέστατα ὑπαινίσσεται τὴν πράξιν, εἶνε πολὺ ἀπρόσεκτος! Καὶ διὰ τοῦτο πάρα πολὺ μὲ ἀνησυχοῦν τὰ γράμματα τῆς.

— Καὶ σὺ βέβαια εἰς τὰς ἐπιστολάς σου δὲν θὰ ἔκαμες κανένα περὶ τούτου ὑπαινιγμόν! μετὰ μερίμνης ἠρώτησεν ἡ προφυλακτικὴ Λιουδμήλα.

— Θεὸς φυλάξοι! Τόσῳ μωρὸν μὲ νομίζεις;

— Ὁχι, ἀλλὰ ἐνθυμήσου καλὰ! — Σὲ βεβαιῶ, ὄχι! μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ἐπιστοποίησεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο ἡμῶν πολὺ προβλεπτικός.

— Καὶ ἔχεις ὅλας τὰς ἐπιστολάς τῆς;

— Ὅλας. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ τὰς καταστρέψῃς ὅλας καὶ κράτησον μόνον ἐκείνας, αἵτινες δὲν παρέχουν ὑποψίαν τινά. Φέρεται ἐδῶ καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν δὲν θὰ μείνῃ τίποτε!

Ὁ Βελτίστοσεφ ἐκόμισεν ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου του ὀλόκληρον φάκελλον.

— Ἐνθυμήσου, ὅλαι ἐδῶ εἶνε; εἶπεν ἡ Λιουδμήλα καὶ λαβοῦσα ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν τὰς ἔκαψεν ἰδιοχειρῶς.

Μετὰ τινὰ στιγμὴν ὁ ἀνεμος ἀνύψωσε τὴν τέφραν τῶν ἐπιστολῶν τούτων διὰ τῆς καπνοδόχου τῆς θερμάστρας.

— Τώρα τίποτε ἄλλο δὲν ἔμεινε πλέον; ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Τίποτε! Κάθε ἐπικίνδυνον ἢ κάπως ὑποπτον κατεστράφη μετὰ τοῦ φκέλλου τούτου.

— Λοιπὸν οὕτω πως τελειόνομεν ἀπαξ διὰ παντὸς πᾶσαν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου!

Ὁ Βελτίστοσεφ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του. Ἐκ δευτέρου ἤδη οὗτος, μετὰ τὸ γαμήλιον δῶρόν τῆς, εἶδε καὶ ἐπέστη ὅτι ἀπέκτησεν ἐν αὐτῇ φίλον ἐπιστήθιον καὶ προστάτην.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ὁ ἐραστής αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος Ἀρμάνδος Βιλλεδιού. Αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἔμενε διὰ πολὺν καιρὸν μυστικός. Εἰς τὸ ὕστερο ἀνεκλύθη ἀπὸ ἕναν ὑπρέτην τοῦ κ. Δεβεζαί, τὸν δασοφύλακα Καλλιουέ, τὸν πατέρα σας.

— Τὸν πατέρα μου! . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον. . . Ὁ δασοφύλακας ἦτον ἀφοσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὅθεν ἐφκνέρωσεν εἰς αὐτὸν ὅσα εἶχεν ἀνα-

καλύψῃ, καὶ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820 οἱ δύο τους ἐπερίμειναν τὸν ὑποκόμητα, ἐπέσαν ἐπάνω του ὅταν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς κόμησας, καὶ ὁ πατέρας σας, ὁποῦ εἶχε φοβερὴ δύναμι τὸν ἀρπάξεν εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲν τὸν ἀφήκε νὰ ὑπερασπισθῇ, ἐνφ' ὃ κόμης Δεβεζαί τοῦ ἐκάρφωσεν εἰς τὸ κούτελο τῆ μύτη ἐνὸς καταλανικοῦ μαχαιριοῦ. . .

— Ἀτιμία! . . . ἐφέλλισεν ἡ Ἰωάννα, μετὰ φρίκης. . . καὶ ὁ πατήρ μου ἦτον συνέννοχος τῆς ἀνάδρου αὐτῆς δολοφονίας; . . .

— Ὁ πατέρας σας ἦτον ἀφοσιωμένος ὑπρέτης τοῦ κυρίου Δεβεζαί καὶ ὑπέκουεν εἰς τὸν κύριόν του. . . ἔκαμε τὸ χρέος του. . . Ὁ κύριος Βιλλεδιού ἔπεσε νεκρὸς. . . Ὁ θόρυβος ἐτρόμαξε τὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία ἀφίσε τὴν κάμαρά τῆς καὶ ὡσὰν τρελλὴ ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος τῆς φοβερᾶς ἐκείνης σκηνῆς. Εἶδε τὸ πτώμα τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ ἔπεσε κάτου ὡσὰν νὰ ἤθελε κτυπηθῇ ἀπὸ κεραυνόν. Ὁ κύριος Δεβεζαί τὴν ἔφεραν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς, ὁποῦ ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὄραν ἐγέννησε τὴν Μαγδαληνὴν. . . καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἀπέθανε. . . Ὡστόσο, ἦτο ἀναγκη νὰ ἐξ-

αφκνίσουν τὸ πτώμα τοῦ κυρίου Βιλλεδιού. . . καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Βεζαί. . . Ἐκεῖ ἀσήκωσαν τὸ μάρμαρον ἐνὸς τάφου καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ πτώμα, σιμὰ εἰς μίαν κάσσα μολυβένια. . . ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἤθελαν νὰ βάλουν πάλι τὸ μάρμαρον, ἕνας αἰφνίδιος καὶ ἀκατανόητος θόρυβος τοὺς ἐτρόμαξε, καὶ ἐφυγαν ἀφίσαντες τὴν πέτρα σηκωμένη καὶ τὸ μνημα ἀνοικτόν. . . Ὁ πατέρας σας ἔκλεισε ταῖς δύο πόρταις τοῦ ὑπογείου καὶ ἐδιατάχθηκε ἀπὸ τὸν κόμητα νὰ ρίψῃ τὰ κλειδιά εἰς τὸν Λεῖγγρα. . . Ὁ κόμης ἀναίτηκεν εἰς τὴν κάμαρα τῆς κόμησας. . . καὶ ὁ πατέρας σας τὸν ἀκολούθησε. . . Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε σκοτωμένος ὁ κύριος Βιλλεδιού εὐρηκεν ἕνα χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν εἰς τὸν κόρπον του διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀργότερα τί εἶχε μέσα. . . Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸν προσεκάλεσεν ὁ κόμης καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν συναλλαγματικὴν εἰκοσι χιλιάδων φράγκων, διὰ τὸν τραπέζιτην του εἰς τὴν Νάντην, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ὁ Καλλιουέ ἐδέχθηκε καὶ τὴν ἴδιαν ἡμέραν ἔφυγε, ἀφίσε τὴν γυναῖκά του, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε παράπον, καὶ ἡ ὁποία ἦταν ἐτοιμὸγεννη. . . Ἐφύλαξεν ὁμοῦ τὰ κλειδιά τῶν ὑπογείων καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κυρίου Βιλλεδιού, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν τὰ γράμματα, ὁποῦ ἡ κόμησσαν ἔστειλεν εἰς τὸν ἐραστήν τῆς, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποδείχνουν φῶς φανερό ὅτι τὸ παιδί ὅπου εἶχεν εἰς τὴν κοιλίᾳ τῆς, ἦταν ὁ καρπὸς τῆς ἀτιμίας. . . Ὁ πατέρας σας ἐφύλαξεν αὐτὰ τὰ γράμματα. . . Τί ἔκανε τώρα εἰκοσι χρόνους; Δὲν εἰξέρω. . .

Τώρα τρεῖς μῆνες τὸν εἶδα εἰς τὸ νοσοκομεῖον. . . ἀνέκραξεν

μετὰ. . .

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον! . . . ἀνέκραξεν

ἡ Ἰωάννα περιαλγῆς. . . Ὁ πατήρ μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον! . . .

— Ναι, δεσποινίδα. . . Μὲ ἀγάπαι καὶ εἶχεν ἐμπιστοσύνη εἰς ἐμέ. . . Μοῦ ἐδιηγήθηκε ὅσα σὰς εἶπα καὶ πλησιάζοντας νὰ πεθάνῃ μοῦ ἔδωκε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὰ κλειδιά καὶ μοῦ εἶπε:

— Πήγαινε εἰς τὸν τόπο μου. . . Ἄν τὸ παιδί μου ζῇ ἀκόμη καὶ εἶναι φτωχόν, δόσε του αὐτὰ καὶ πὲς του τὸ μυστικόν, ὁποῦ ἀξίζει ἕναν θησαυρό. . . Ἄν ἦναι πλούσιον καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη, ρίξε τα εἰς τὸν ποταμό. . . Πάρε καὶ εἰκοσιπέντε εἰκοσάφραγκα. . . Τὰ εἶχα διὰ τὴν ἡμέρα, ὁποῦ θὰ γενόμενα καλὰ. . . Μὰ βλέπω πῶς δὲν εἶναι πλέον ἐλπίδα. . . Πάρτα, σοῦ τὰ χαρίζω. . . ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Καλλιουέ ἀπέθανε. . .

— Ἀπέθανε! . . . ἐφέλλισεν ἡ νεάνις. . . ἀπέθανεν! δυστυχῆ μου πάτερ! . . .

Μετὰ τινὰς στιγμάς σιωπῆς, ὁ γέρων ἐξηκολούθησε λέγων:

— Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου μου, ἦλθα ἐδῶ. . . καὶ ἡ τύχη μὲ ἔφεραν ἴσα εἰς τὸ σπίτι σας. . . ἔμαθα ὅτι εἰσθε πλουσία, ἀλλὰ δυστυχισμένη. Τὸ μυστικόν τοῦ πατέρα σας ἐμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχην σας. Σὰς τὸ ἐπούλησα, διότι χάρισμα δὲν θὰ ἐδεχόσαστε ἀπὸ ἐμέ. . . ἔτσι ὡφελήθηκα καὶ οἱ δύο. . . Αὐτὰ τὰ κλειδιά, ὁποῦ βλέπετε, εἶναι τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου ἐκεῖ μέσα εἰς ἕναν ἀνοικτὸν τάφον θὰ εὐρεθῇ τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον ἀποδείχτει ὅτι ὁ κόμης Δεβεζαί εἶναι δολοφόνος. . . Διαβάσετε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς δὲν σὰς ἔκλεψα τὰ χρήματά σας.

Ἄφου ὁ γέρων ἐτελείωσε τὴν παράδοξον αὐτοῦ διήγησιν, ἐν ἣ τὸ ψῆδος καὶ ἡ ἀλήθεια συνεχέοντο, ἡ Ἰωάννα, ὡσεὶ κατεχομένη ὑπὸ πυρετοῦ, ἠνέφξε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ διέτρεξεν ἀπλήστως τὰς ἐν αὐτῷ ἐπιστολάς.

Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη βεβαίως ὑπελείφθη αὐτῇ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀλήθειας ὅσων ἤκουσε, διότι πρὶν ἢ ἔτι τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἐκλονίσθη, ὡσεὶ προσβληθεῖσα ὑπὸ κεραυνοῦ.

Ἄλλὰ κατέστειλεν ἀμέσως τὴν συγκίνησιν τῆς καὶ ἀνέγνω πάσας τὰς ἐπιστολάς, ἄχρι τῆς τελευταίας.

— Ἀδελφία! . . . ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς. . . ἀδελφία! . . .

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν γέροντα προσέθετο:

— Πάρετε αὐτὸ τὸ χρυσάφι. . . εἶναι ἰδικόν σας. . . Ἄν θέλετε καὶ ἄλλο, σὰς δίδω. . . Πηγαίνετε. . . ἀλλὰ μὴν ἐγκαταλείψετε τὴν οἰκίαν ταύτην. . . Ἴσως σὰς χρεισθῶ.

Ὁ γέρων δὲν ἀπήντησεν. Ἔθετο τὰ δεκακισχιλία φράγκα ἐν τῷ θυλακίῳ του καὶ ἐξῆλθε βραδυπορῶν τοῦ κοιτῶνος.

ΛΔ'

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Νικόλα.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ γέρων, ἡ Ἰωάννα προ-